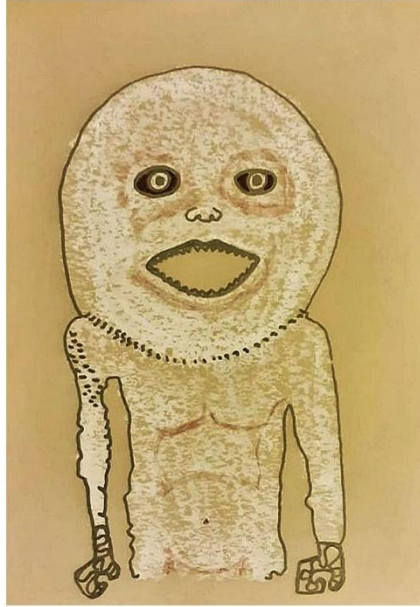

Mert Can Aksoy

İshak

-Kahkaha Üzerine Bir Deneme-

UPAS Yayın

-36-

“İshak”

-Kahkaha Üzerine Bir Deneme-

Mert Can Aksoy

Kapak Çizimi

Ceren Fındık

Ağustos 2021

upas.evvel.org

E-posta

upasnesriyat@gmail.com

Mert Can Aksoy'un Upas Yayın'daki Diğer Kitapları:

Geceye Hû (Şiir, 2018)

Gerinme (Anlatı, 2020)

Ben Karl Valentin, Dragon süvarisi yüzbaşısıym, kralın sır subayı, Polonya'nın kızıl kartal nişanına sahibim ve eski Dragon kralıyım. O şekil annadın mı? -durun duruuuuun- Ercan, burayı Süleyman'ın, hazreti olmayan ya da küçük hazreti olan- mektubu gibi oku evladım. Ercan kahveden çıkarken İza için 'terstendoğumdu o!' diye bağırmıştı. Şimdi kahvemi içerken düşüverdi birden önüme ben de 'yaşasın terstendoğumlular!' diye bağırdım. Kanını yerde komadım o günün, Allah bereket vere. Bizim dünyamızın en büyük filozofu Woody Allen, bir başka biçimde Sokrates felsefesinin en iyi devamcısı. İnsan onu nasıl değerlendireceğini bilemez. Öylesine kurnaz ve hileci, öylesine ele avuca sığmaz birisidir ki, her sözünü dikkatle okumak gerekir. -hayır hayır, hayır, hayır!- Ercan bu karakterin ismini değiştirelim. Brıdılbıf olsun. Brı dıl bıf.

Baba girer sahneye

—Şu duvara karşı oynamayı bırak da yemeğe gel. Duvar değil seyirci lazım sana.

—Tamam babacığım, geliyorum.

Baba çıkar,

çocuk güler

Breht breht breht

Seyirciye bakar, sus işareti yapar

—Şşşşşşşşşşşşşş

1

Gülmek diş göstermektir. Akış içinde açılan yarık korkutur bizi. Aramızdaki ilkeller (bunu soyut düşünme yetenekleri daha az olanlar olarak kullanıyorum) daha çok olmakla birlikte hepimiz gülme sırasında tutunacak yer- çoğunlukla gülmeyi/yarığı ortaya çıkarmanın vücudu- ararız. Gülme başlar başlamaz havaya kalkan el yaklaşık iki üç saniye süzülür ve bu sırada düzensiz -ritimsiz bir gülme duyulur. Havada süzülen elin bir tutamaç bulmasıyla birlikte- dokunacak birisi yoksa diğer ele yahut dizlerden birine vurma, dokunma olur.- gülme de ritmikleşir. Düzenli gülme bizi düşmeyi durduran tutunmadan sonra geri yüzeye/günlük mantığa çıkaran kanatlardır.

‘Şiir, aklın açtığı yaraları onarır.’ Gülme ise diğer uç’tan akılda açılan yaraları/yarıkları doldurur. Aklın sürgit düzen kurması -bir sonrakini kestirebilme yeteneği yaşam için şarttır.- kesintiye uğrar uğramaz, bir sonraki adımını atacağını sandığın birinin aniden tökezlemesi gibi, boşluk açılır açılmaz gülme, davranma(refleks) olarak tutamaç görevindedir. Ayağı takılan kişiyle beraber tüm düzen de yıkılır. Yukarı doğru bir harekettir gülme.

Gülme sürekli düzeni kurma ve devam ettirmesi için tek yoldur. Gülme/kırılma’ların oluşturduğu grup içi dil grubun kalkanı ve kargısıdır. /Tüm insani şeyler gibi gülme de çift taraflıdır, ‘tavşanın yarık dudağı’dır./ ‘Haset gülmesi’ hem bireyin hem de toplulukların kendi kurdukları düzeni pekiştirir. Tam anlamıyla bir kurban törenini andırır, grubun içinde ahmakça bir şey yapan kendi kendini kurban ilan etmiştir bile. Ona gülmek, onu yakmak topluluğu sıcak tutar. Gülmenin sarsılmaz bir yer tuttuğu ortada. Yakar ve yanar, doldurur ve boşluk açar. Tökezleyen birine gülünürken onu tökezletmek için de kullanılabilir.

Rabb, Sonsuz Kahkaha (sonsuz düzen-yıkım)
O, bize kahkahanın soluğunu verdiğinden bu yana
Hiç sönmeyen bir ateş gibi taşırız,
Evren, o bir kahkaha dalgalanmasıdır.

Yüce Hephaistos
Sen tanrısal kahkahaların ezdiği yürek
Topal tanrı,
Bacağı gibi sözün de topaldır senin
En yüce sanatların en yüce işleyicisi
Yerimi bulmak için sana bakıyorum, Gök'üm benim
Kekemelik ey, sana bakınca görülen boşluğu kendine akıt.
Boğ kahkahayı.

'Naked(1993), Final sahnesi'

2

Rüyamda hiçbir şey görmedim. Sadece bir ses 'işte boşluğu görüyorsunuz' dedi.

Uyurgezer değilim, ayağa kaldıran rüyalar görüyorum.

Balkon evin rüyaya açılan kapısıdır amma Türklerin rüyayla işi yoktur. Buradan bakınca -yani dışarıdan, yani ev'in dışından-Türkler aklıktan da olsa rüyalarını akıllarına bulaşmış bir leke olarak görürler. Yanı sıra annem rüyalarını çok ciddiye alıyor.

Son üç aydır neredeyse tek bir rüyayı görüyorum. Ayaklarından bağlı baş aşağı sarkıtılmış kırmızı elbisesi üzerine yapışık hamile-en gebe haliyle- bir kadın. Belirli bir kadın değil, tanıdığım ve tanımadığım birçok yüzü aldı. Sıkıca kapatılmış bacak arası ve kadının neredeyse burnuna sarkmış karnı, ölü et yığını, donmuş pıhtılaşmış kandan bir elbise.

Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Dil ile bunu anlatmam neredeyse imkânsız. Zamansız bir dilimiz olmalıydı. Evet, bir rüya olduğuna eminim fakat gerek kendi hayatımızda ve gerek ise tabii olarak dilimizde bunu tek bir anda yaşanmasının imkânı yok. İki ayrı mekân, iki ayrı zaman, ikiye ayrılmış hisler ve tek benlik tek anda. En olanaklı şekilde tüm aynı anları ikiye bölerek art arda yazacağım. Ayakta duruyorum. Çıplak ayaklarımın altında ahşabı ve çimleri hissediyorum. Geniş ahşap bir salondayım, geniş bir çayırkıltayım, pencereler yarıya kadar açık, güneş odanın yarısına kadar girmiş ayaklarımın ucunda bedenimin ön tarafını kaplıyor, ardım gölgede, ufukta uzun kavak ağaçları görünüyor güneş tam tepemde, önce sol kolumu kaldırıp elimi başımın sol tarafına yerleştiriyorum sonra sol dizimin sol tarafını hafifçe eğilerek yere/ahşaba ve çimlere geçiriyorum, yine yavaşça sol kalçamı yere geçirip yavaşça sol dirseğimi yere geçiriyorum.

rum, yan yatmış sol elini başının altına almış bir plaj adamı gibi görünmeliyim. Odanın duvarının da ötesinde ufuktaki ağaçların berisinde apak bir kedi beliriyor, bana doğru dönmüş ve öyle yavaş geliyor ki beklerken yoruluyorum, ama çok geçmiyor fark ediyorum ki kedinin yüzü az ötemde arka ayakları ilk gördüğüm yerde ve bu ikisi arasında çok uzun bir gövde görünüyor, ben bunu fark eder etmez arka ayakları birden hızla gövdeyi aşarak ön ayakların hemen ardına sonra da yine aynı hızla gövde hep görmeye alıştığımız hizaya geliyor, tüm bunlar çok kısa bir sürede oluyor, bir akordiyon gibi ya da bir spiral tel gibi esniyor kedi, koltukaltıma doğru iyice yanaşıyor, bir an yüzü tam yüzümün önündeyken kafası birden büyüyor gibi oluyor, bu beni korkutsa da herhangi bir tepki vermiyorum, bir yanılısama diyorum, koltukaltımdan geçerken kuyruğuyla yüzümü gıdıkliyor, tam olarak geçip gittiğinde artık ona dair hiçbir şey duymadığımda bulunduğum pozisyondan rahatsız olup kendimi sırtüstü bırakmak istiyorum, yapıyorum bunu, ahşabın ve çimenin vücudumun sol tarafına yayılan duyusunu artık tüm sırtımda hissedeceğime eminim, bırakıyorum kendimi, boşluk. Öylece düşüveriyorum.

3

Kötü sonsuzdur. Çünkü o sizi hep geri gelmekle tehdit eder. İki elimi yüzümde birleştirip ağzımı, gözlerimi, burun deliklerimi ve kulaklarımı kapamaya çalıştım. Ellerim büyüktür. Gerçi onlara oranla yüzüm de sanırım. Göt deliğimi de -büyük demek çok daha şiirsel olabilirdi- güçlü kaslarımla büzdüm. Diğeri pek tehlike arz etmiyordu. Yine de onu da sıktım. Güçlü bir üflemeyle tok bir sol sesi çıkarabilirdim bedenimden. Öyleyse ne diye geceyi bekledim uykularla? Unuttuğum birkaç şeyi hatırlayıverdim. Pek anlatılmaya degecek şeyler değildi bunlar. Gülümsedim. Ağzından çıkan solukla komik bir ses çıktı. Ne yani şimdi kötülük gelip içerime çöreklenmesin diye tüm deliklerimi sonsuza kadar kapalı mı tutacağım? Ya çoktan oradaysa ve ona sonsuz bir ev vaat ediyorsam?

Halk için dil, bir çekip çıkarma hareketidir.

Birini öldürdüğünde duyulan dehşet çokluk birini öldürmüş olmakla ilgili değil de bir insanın bu kadar kolay ölebiliyor olmasıyla ilgili gibi geliyor bana. Konuşuyoruz, ansızın elimdeki kalemi boğazına çok az bir güçle saphıyorum. Toplum bunu unutmak üzere var olabilir.

“Ölüm artık utanç verici müstehcen bir şey olmuştur.”

Sekülerlerin cenaze törenlerinde görmeye alışık olduğumuz kalın ve gözgöstermez gözlükler sanki kendilerini körleştirmek için takılmışlardır. Sekülerler ölüme -burada güneş de denebilir mi?- doğrudan bakamazlar.

“İşte at, işte güzel. Göster bakalım hünerini.” dediklerinde gösterebilmek için şiir yazıyorum.

Islaklığından da sıcaklığından da çekip çıkarıyorum kendimi.
Mahsustan da olsa duraksıyor gülüşümüz.

Uzanıp kazayaklarından öpüyorum.

Deniz dökülmüyor, kitaplar da! Böyle bir dünyadayız işte. Öyle.
Romanın sonunda yağan yağmurla sayfaların ıslanmayışı çok
sinirlendiriyor beni. Odama bir gül aldım, suyun içinde, vazoda.
Üç gündür odamda hiç koklamadım ulan, deyip burnumu sok-
tum. Isırdım, tadını üst damağımda duydum.

“Bunun bana aşk olduğunu kimse bana söylememiş olsaydı,
kınından çekilmiş bir kılıç derdim.”

“Güzellik katlanabileceğimiz dehşetin yalnızca başlangıcıdır.”

İşte buna pıçak çekiyorum
Oraya bir pıçak da getiriyorum
bir pıçak sadece genç ve diri değil
bir pıçak sadece yaşlı ve yorgun değil
bir pıçak sadece erkek ve vakur değil
bir pıçak sadece kıvrak ve dişi değil
bir pıçak sadece kavruk ve gergin değil
bir pıçak sadece gürbüz ve atak değil
bir pıçak sadece hüzünlü ve dindar değil
bir pıçak sadece temiz ve gülümser değil
bir pıçak sadece pis ve sırnaşık değil
bir pıçak sadece sancılı ve bezgin değil
bir pıçak sadece öksüz ve çolak değil
bir pıçak
sade bir pıçak

Güzel nedir? Valery, 'Onu hiç çaba harcamadan yaratılışının üzerine çıkararak şeydir' diyor. Ben buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Kendi yaratılışımın -AT'ın- üzerindeyim işte!

Rastgele akıtılmış bir hapa yağın sulak çukurlarda daha fazlası ıslak günlerde gökkuşağına benzer morlu mavili alacası. İşte benim Güzel'im bu. Canım benim. Her tarafa bulaşır, kokar, çıkmaz bir renk cümbüşü. Onun tadına bile bakabilirsiniz. Hatta.

Ey at güçlü dişlerini çığsımsı bağrıma sapla
Boğ kahkahamı ulu kişnemenle
ve sağrılarındaki dışkıyı yalayıp soylu parlaklığımı cilalama iste-
ğime bir cevap ver

Bir ölü ne işe yarar? Bir ölü şu işe yarar, ne var şu ileride, yerde duran o karartı da ne? Hayır, bir cisim o. Ne demeli ona? Atın üzerindeyim, üzerinden atlayabilirim. İşte bir ölü bu işe yarar. Ölümsüz mü? Kahkahha. Tahtacı Fatma belgeselinin tam onuncu dakikasında ölümsüz /işte cumhuriyet bayramlarında Allahı'nın elini öpmeye gönderilmiş/ bir çocuk var.

Sıkılıyorum, sıkılıyorum, sıkılıyorum. Sen de olmasan bir kez daha 'sıkılıyorum' yazardım şuraya. Yoksa yazmış mı oldum? Ha ha ha. İşte bu derece.

Canım benim, o minyatür bakışınla sen denizi. sonsuz ipini gökle bağlayan ve senin gibi tüm soruları belli bir bakıştan hep doğru cevaplayan uykusu kızlarla koşulan kabaran camlarıyla tüm nimetlerini parçalayan, denizi. düşündüm de nasıl kucaklırsın

Ölüm her zaman yaşamdan daha fazla boşluk'a ihtiyaç duyar.

Çün yaşam, hayatı sıvazlar, büyütür, erekte eder.

Nerde olduğunu bilmeden okuyorum. Hiçbir düzenim yok. Onlarca kitap yarım bir halde sırtımda duruyor. Güvenilmez hiçbir söylediğime. Azra Lira'nın Türküler'de yaptığı gibi tüm tarihi bağlamından koparıp zihnimde yeni bir söyleyiş sokuyorum. Bende en ilahi sözler çöplükler üzerine konuşulurken çıkabilir. Beynimin obur ağız hepsine saldırıyor.

4

Dışa sarkık duyarğalarımız, karşılıklı iki çocuk, biri kız biri erkek, sahilde, /deniz, onun gökle arasında ince bir fermuar çekilmiştir./ Cinsel organlarıyla dokunuyorlar birbirlerine, en derinlerini bulmak için. Bakmalar, bakmaklar, bakışmalar. Çağ süreğen bir yayvanlıktır şimdi.

El çağı için bir ağıt.

El, o bir ürküntüdür artık, ağız çapkın bir edayla açılır, el, dil hazırdır artık, kendini vurur öndişardına, el, dilin kendini boşluğa bırakışı. El. Ellerim olsaydı sağır kalmazdım. Kördür şair. Kör, kör! Önce ses çağırır onu sonra göz'ü kollarıyla deler, ses açar çağ'a. Göz, göz, göz. Ama el, ayak diriyor. Elleşin, elleşin, elleşin.

Atsızlaştırıldık! At bir denge hüneridir. Elsiz ve kolsuz ve kulaksız at koşulamaz. Dokunmanın çağından ve Söz'ün çağından geliyorum. şehre kollarım bağı sokuldum, düştüm. Bağırdım, ses, boğdu sesimi. Kolları bağı Odysseus sağırdır da. Sesle boğulmuştur. Kolları bağı olan kördür de ışıkla boğulmuştur.

“Eğer gezegenimizden seksen milyara yakın insan gelip geçmişse bunların her birinin kendine mahsus bir el hareketi repertuarının olması olacak şey değildir. Aritmetik olarak düşünülemez bile. Dünyada insan sayısıyla kıyaslanamayacak derecede az sayıda el hareketi olduğuna hiç kuşku yok. Bu da bizi şaşırtıcı bir sonuca götürüyor; Bir el hareketi bir bireyden çok daha bireyseldir.”

Bir cinayet işledin, ellerin kanlı. Artık ne kadar yıkarsan yıka, boşa. Çünkü ellerin senin tanrındır.

Öldüğünde ruhun ellerinden çıkacak çünkü onu ellerinle kazandın.

Güçlü kolların, güçlü ellerin, büyük ellerin, uzamış tırnaklarını diğer uzamış tırnaklarınla kopardığın çirkin ellerin. Ne görkemliydi bir balyoz olup yüze inerken.

Tek gözümü kapayıp iyice yakınlaştırmış olmalıyım ki bir aralık sadece ensesini görebildim. Ensesinde öyle bir kırışık vardı ki bu buruşuk deri parçası öyle bir açıyla duruyordu ki insanı oturup düşünmeye sevk eden bir açıydı bu. Oturdum. Ne zaman ardından bir rüzgâr esse sanki o kıvrımın içinde – varsa kiri temizleyerek – tâ kalçasına kadar inecek ve sırtındaki gömleği havalandıracak gibi. Elimdeki, bunun bir ismi olmalı, tuvalet kâğıdını oval ve diri tutmaya yarayan ve bir avucu tam doldurmak üzere tasarlanmış kartonu bir kenara fırlattım. İşimi görmüştüm. Kalkıp yürümekte olan ona yettim. Yüzüne bakmadan önce ayaklarına uzunca bakıp adımlarımızı denkleştirdim, kollarına bakıp sağlamasını yaptım. Hiç yüzüne bakmamakta kararlıyım. Orada çok önceleri kaybettiğim ve sonra uzunca bir süre aradığım ve sonra yine uzunca bir süre aradığım o şeyin kendine dönüşmek isteğini birden bulacak olmamın, korkmak dememeli buna, tüm bunları unutmuş olmamın utancıyla karşılaşacakmışım gibi. O da konuşmuyordu. Buna hiç şaşma. Önümüzde bir baskül ve yaşlı, oturan ve avanak gözlerle bir adam belirdi. Ben gördüm, onu bilmem. Hiç farkına varmamıştım ama ayaklarımız zaten bağlı olduğu için hızla sağımızda duran avanak gözlerden sola doğru uzaklaştık ve sonra az evvel yürüdüğümüz hizadan dümdüz hiç şaşmamışız gibi devam ettik. (Bir çizgi çekilse ve bizim bu çizgiden hiç çıkmamamız için görevli bir üçüncü kişi ufacak bir dalgınlıkla havada uçuşan martılara bakakalsa, 'martılar çok az tutabilir dikkati üzerinde, sıkılmanın hayvanıdır onlar.' bu bilgiyi göz önünde bulundurursak, hemen görevinin başına dönse bizim çizgiden çıkıp girdiğimizi asla fark etmemiş olurdu.) Neden diye sormadım. Dedim ya ne ben ne de görevli kişi farkındaydık yarım dairelik hareketin ama birden -sinir bozucu bir şey bu- sessizliği bozdu. “BASKÜLE BASMAKTAN KORKUYORUM.” Bana ne bundan, bana ne? Cevap vermedim. yanımda birinin yürüdüğü-

nün farkındaydım fakat onun da olması canımı sıktı. Cevap verirsem belki yüzüne bakmak zorunda kalacağım, belki(kesin'e çok yakın bir belki bu) uzun bir konuşma başlayacak. Ağacın üzerindeyiz. İki arkadaşım ve ben. Bulduğumuz kasabanın tam ortasındaki parkı, buna eminim adımlarımla saydım, tam ortasındaki ağacın en üzerindeyiz. İri yarı bir çam ağacı bu. Ağacın altından, parkın çevresinden, etraftaki evlerin çatısından ağacın tepesindeki bizler'i görmeleri im-kan-sız. Oysa biz her yeri, parkı, çarşmayı, evlerin çatılarını, hatta pencere içlerini bile görebiliyorduk. Ben şimdi desem ki küçüklüğüme dair bu bilgi yüzünden olacak ben de ne zaman bir lokanta yahut dışarısının kalabalık olduğunu bildiğim bir mekânda tuvalete girsem hiç o işi yapamıyorum çünkü sanki o duvarlar biden kalkıverecekmiş de dışarıdakiler, bir çift iri göz ve tümünden bir kakhaha beni görüverecekmiş gibi oluyor. Komik olur değil mi? Nereye gideceğiz? Aramızda buna dair bir anlaşma yok. Basküle basmaktan korkuyormuş. Ne komik! Bunun yerine, madem bu sessizliği bozacaktın neden 'şuraya gidiyoruz, gideceğiz, gitmeliyiz, gidiyoruz biliyorsun değil mi?' gibisinden iç rahatlatıcı bir şeyler söylemedin sanki? Dışarı doğru yürüyorduk. Uzun zaman oldu. Bir köpek gördüm. O da gördü mü bilmiyorum. Uyuz it, dişleriyle nasıl da kaşıyor kıllı derisini. Ben de kaşınmaya başladım. Deli gibi kaşınıyordum. Neden durduk gidelim! diye bağırdım. Tamamen düşünmeden olmuştu, yemin ederim. Kahretsin. Duymamıştı. Baldırlarımıza bağlı yapışkan kayışları çıkardı, köpeğe doğru kaydı. Kayış benim sağ baldırımından da sümügümsü bir hızla süzüldü. Yüzünü göreceğim korkusuyla arkamı döndüm. "EĞİLİYORUM." Biraz geçti. "SÖYLEDİKLERİMİ DUYUYOR MUSUN? BİRAZ ONU DİNLEYECEĞİM. ŞİMDİ OTLARA YATIYORUM. PARMAĞIMI UZATIP BİTLERİN BANA DOĞRU GELMESİNİ İŞARET ETTİM." Uyuz piç. Hızla kulağımda habersiz, aniden bir vızıltı duymuşum gibi şaplak attım. Uff tatlı tatlı kaşıyorum. Gülüşme duydum. "EVET, ŞİMDİ SONUNDA KEMİRMEYİ BIRAKTI KONUŞACAK." Tüm

bunları sanki kulağımın dibinde söylüyordu. Uzun süreceği anlaşılan bir sessizlik. Ne merak edeceğim hû! Şeytançağıran bir ıslık tutturdum. Nasıl da tatlı kaşınıyor. İlkin bulutları ardından denizle göğün arasına bir fermuar gibi çekilmiş şehri inceledim. Bu bana bayağı zaman kazandırmıştı. Hatta belki arada uyumuştum. Yürümeğ, yürümeğ istiyorum. Nereden çıktı şu köpek! Elimi kulağımdan çektim. “ÜRKME BİTLERİ GERİ BIRAKIYORUM.” Yine kulağımın dibindeydi. Yanıma geldi. Gözlerimi sımsıkı kapayıp güneşe baktım. Kıpkızıl. Kayışları tekrar baldırlarımıza aynı anda geçirdik. İşte yürüyorduk. Ne vakit kaybı ama. Sırtımda bir esinti duydum. Onun gömleğinin kalkıp indiğinden kuşum yok.

Sol eliyle iyice sarmıştı boğazını. Ümüğünü iyicene hissediyordu avucunun içinde. Yutkundu ümük kemiğinin önce yukarı sonra aşağı usulca hareketini avucunun içinde duydu. Sonra elini çekti ayna karşısında başını kaldırıp gözlerini indirdi, tekrar yutkundu. Tekrar ümük kemiğı bir yukarı bir aşağı hareket etti. Gülümsedi. Garip.

Bir elin iki parmağıyla kaşınan bir baş. Birbiri ardınca müthiş bir uyumla ilerleyen ayaklar. Ayakta işeyen bir gövdenin gölgesi. Bir gocuk, bir şapka, bir dolak hareketi gölgeyi kalınlaştırdı. Kapı açan bir el.

Bahçedeki soğuk iki boğa soluğunu omuz yanlarından geçirdi. Yürüdükçe geriye doğru çok uzamış bir bıyık gibi görünüp kayboldu soluk. Yerdeki karın çok üstünde apaçık güneş vardı. Cebinden bir sigara paketi çıkarıp ağızına soktu. İçinden ağızıyla bir dal çıkardı. Güneşten saklar gibi elini araya koyup yaktı. Sigara daha tam yanmadan hızla başını kaldırıp tek gözle güneşi sigaranın ucuyla kapadı. Sigarayı emziklemeye başladı. Bu görüntü hoşuna gidiyordu. Babasının arabasının vites önünden bir şey çıkarıp sigarasını yakmasını uzun zaman anlayamayıp bir kezinde kendisi de deneyince aklına gelmişti bunu yapmak.

Omuzlarına sarkan aralıklı bıyık daha bir tutulası görünüyordu. Atmak için bir çöpe yanaştı. Iska. Yerdeki ‘ ah ulan bel!’ suratı tekrar çöpe doğru kalktı. İnce uzun bir boy aynasıydı bu. Gövdeden aşağısı çöpün içinde kalmış aynaya iyice yanaşıp yüzüne baktı. Gözleri aynanın üst iki köşesinde birer dikdörtgen ize takıldı. İki elini birer yumruk hâlinde iki dikdörtgene sığdırmaya çalıştı. Nafile. Vazgeçip yola koyuldu. Daha çok ilerlememişti ki önce bir ayna-kırıldı sesi duydu -bu ses bir yerde tekrar ederken- sonra bir çöp arabasının yanaşıp durduğunu, ihtimal arkadaki

öpülerden birinin ‘ az daha ileri!’ diye bağırtısını, öp konteynırının hareketini, kaldırılışını ve en son tekrar fakat bu sefer iki ayna-kırıldı sesinin havada birbirine arptığını duydu.

İki kez yutkundu. İki yukarı iki aşığı ümük kemiğı görüntüsünü görür gibi oldu. Tekrar yutkunmak isteğini durdurmak için elini istemsiz boğazına şaplattı. Yüzü bu sarsıntıya dayanamayıp atırdadı. Küçük ışık huzmeleri önce burnumun ucundan sızdı. Hızla kulaklarına kadar yayıldı atırtı. Endişeyle ellerimi yüzüme arpmamla daha büyük bir sarsıntıyla açıldı yüzüm. Büyük bir ışık olarak açtım ellerimi. Başım dönüyor ışıktan önümü göremiyordum. İnsanların bana o kısık gözleriyle uzaktan, uçşan kara kaplumbağalar gibi baktıklarını görebildim sade. Koşmak istedim. Bir iki adım attım ki kaval kemiğim takk, bir banka arptı. Küfredip oturdum.

Çok geçmedi geniş bir karanlık görür gibi oldum. Büyüyen karanlık yaklaştıkça gözüm açılıyordu. İyice yanaştığında bunun bir karanlık değil yüz kadar kara arşafllı kadın olduğunu seçebildim. İri, uzun boyluydular ve kara. Yaklaşıp etrafımı eperlediler. Yuvasından düşmüş bir ölü kuş, yolda öylece duruveren yuvarlak, parlak bir metal bir şeymişim gibi önce güler gözlü bir ilgiyle sonra tiksintiyle baktılar. İyice inceliyorlardı. Yüzümden saçılan ışık burnumda birikip oradan fişkıriyordu. Aralarından en irisi, en karası eğildi burnuma, incelemek için. Eğildi, öper gibi eğildi. Işığı yuttu.

Dışarıdan
bakanlar
meydanda
birden
büyük
bir
knt
oldu
sandılar.

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2021